

BARIŞ BIÇAKÇI
Sinek Isırıklarının Müellifi

BARIŞ BIÇAKÇI 1966'da Adana'da doğdu. Hüseyin Kıyar ve Yavuz Sarıalioglu ile birlikte Ocak 1994 ve Ekim 1997'de iki şiir kitabı yayımladı. İletişim Yayınları'nca yayımlanan kitapları: *Herkes Herkesle Dostmuş Gibi* (2000), *Veciz Sözler* (2002), *Aramızdaki En Kısa Mesafe* (2003), *Bizim Büyük Çaresizliğimiz* (2004), *Baharda Yine Geliriz* (2006), *Bir Süre Yere Paralel Gittikten Sonra* (2008), *Sinek Isırıklarının Müellifi* (2011), *Seyrek Yağmur* (2016).

İletişim Yayınları 1668 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 236

ISBN-13: 978-975-05-0963-6

© 2011 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1-7. BASKI 2011-2015, İstanbul

8. BASKI 2016, İstanbul

EDITÖR Belce Ünüvar - Tanıl Bora

KAPAK RESİMLERİ VE TASARIMI Ali Osman Coşkun

KAPAK UYGULAMA Deniz Karagül

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Müge Karahan

BASKI Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu, 2. Matbaacılar Sitesi, B Blok, 6. Kat, No: 4NB 7-9-11

Topkapı, 34010, İstanbul, Tel: 212.613 38 46

CILT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 11935

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

BARIŞ BIÇAKÇI

Sinek Isırıklarının Müellifi

Çoğu zaman her şey önceden bellidir; mucize, evin bugün yarın ölecek ihtiyar kedisidir. Bütün gün bir köşede kılmıdamadan uyur. Uyansın isteriz, ama yazık değil mi, uyun isteriz.

İnsanlarla kedilerin ilişkileri karmaşık, diye düşünüyor Cemil.

“Buradaki doktorlar kötü!” diyor babası, “Başka bir hastaneye gidelim.”

Cemil, yirmi iki yıl önce babasının hastanedeki odasına girdiğinde, onu üzerinde açık mavi pijamasıyla yatağa oturmuş nabzını sayarken buluyor. Yüzünde endişeli bir ifade var. Başparmağını bileğine bastırılmış, kol saatini görebilmek için kafasını biraz yana eğmiş. Alnı terden parlıyor; kendisinden daha güçlü bir şeyle karşı karşıya. Sayılar dudaklarında kımlıyor.

“Ne oldu baba, ne yapıyorsun?” diye soruyor Cemil, ama yersiz bir soru; hemen anlıyor ne olduğunu: Babası yaşamak istiyor.

“Neden sayıyorsun nabzını?”

“Buradaki doktorlara da hemşirelere de güvenmiyorum! Tansiyonunu düşürdük, dediler ama düşmedi. Ben bilmez miyim kendimi?” Avcunu başının üzerine koyuyor. “Burada yanma var, yanıyor sanki içerisi. Başka bir hastaneye gidelim.”

“Saçmalıyorsun ama baba! O kadar tahlil yapıldı, her şeye baktılar... Hazırlık yapıldı... Bir iki güne ameliyat... Nerden çıkarıyorsun başka hastaneyi!” Cemil ne olacaksa bir an önce olsun istiyor; babasıysa bekleyişi, acıyı, hayatı uzatmaya çalışıyor. “Hem tansiyon ile nabzın ne ilgisi var baba?” İlgisi var işte! Ölüm akla düşünce her şeyin her şeyle ilgisi oluyor, bağlantılar kuruluyor ve korkunun kirli ampülü pır pır yanıyor.

Cemil, kaloriferin üzerinde duran pembe kartondan dosyayı alıp inceliyor. Pembe tuhaf ama bu hastane odasında bütün renkler tuhaf: Münasebetsiz kahkahalara benziyorlar.

“Daha yarım saat önce ölçmüşler tansiyonunu. On dört, dokuz.” Sayılar iyi, Cemil sayıları tuhaf bulmuyor, hatta seviyor. Daha yumuşak, yatıştırıcı bir sesle konuşmaya başlıyor. Şaka bile yapıyor: “Genç kız tansiyonu baba!”

Babası zoraki gülümsüyor. Kollarını iki yanına bırakıyor, başını öne eğiyor. Artık hiçbir şeye gücü yok, oysa onun kaba gücünü evin iyice sıkılmış musluklarında hissetmeye alışmıştı Cemil.

Komodinin üzerindeki paketten bir peçete alıp babasının alnını siliyor. Başını okşuyor. Seyrelmiş kır saçına hafifçe üflüyor. Kulaklarını tutuyor, kulakları biraz büyümüş gibi geliyor ona; büyümüş ve sarkmış. Emekli bir tarih öğretmenin büyük, sarkık kulakları. Geniş alnındaki lekelere epey artmış. Gözlüklerinin ardında gözkapakları kızarıklık, sağlıksız görünüyor ve babasının yoluk kirpikleri Cemil'i birden acayip kederlendiriyor çünkü keder hep en olmadık yere gizlenir.

Cemil ağlamaklı oluyor; dönüp pencereden dışarı bakıyor. Ama mart rüzgârının hizaya soktuğu alçak bulutlardan ve birbirinin benzeri büyük, geniş hastane binalarından başka bir şey görünmüyor. Yer gök hastane. Pencereleler kendi kendilerini kopyalayarak çoğalıyor, her yere yayılıyor. Cemil gözlerini ovuşturuyor. Pencereleler hâlâ oradalar. Pek çoğundan dışarı naylon torbalar içinde yiyecekler sarkıtılmış. Pervazlarda süt şişeleleri, yoğurt kapları.

“Utaniyor musun?” diye soruyor babası.

Cemil kekeleyor: “Ne-neden?”

Babası cevap vermiyor; Cemil de ısrar etmiyor. Baba oğul başları önde. Acıklı bir soyaçekim tablosu. Hava kararıyor, onları böyle buraya mihlayan her neyse gitgide görünmez oluyor. Bu sessizliğin ve kıpırtısızlığın içinde Cemil kendisinin de babası kadar ölüme yakın olduğunu düşünüyor. İkisi de ölecek. Evet, yolun sonunda iki adam, şiirin bile fayda etmediği çünkü şiir çaredir bir bakıma ölüme, özellikle de son dize ve her şeye çengel atan kafiye.

“Şimdi şu kapı açılrsa, içeri güzel bir kadın girse...” diyor babası.

Cemil şaşkın kapıya bakıyor, sedyenin girebilmesi için geniş tutulmuş, rahat açılan bir kapı.

“Şen şakrak, güzel bir kadın.”

Odaya, elinde yeni geliştirilmiş mükemmel ilaçlarla dünyanın en iyi hekiminin değil de güzel bir kadının girmesini istiyor. Üstelik bunu öyle doğal öyle sakin bir biçimde dile getiriyor ki, Cemil onu anlıyor: İnfazdan hemen önce babasının affedildiğini bildiren belgeyi ulaştıracak olan o güzel kadın, şu kapıdan içeri girecek, küçük adımlarla yaklaşacak, belgeyi vermek için eğildiğinde memeleri görünecek (İşte şimdi nabzımı say baba!) ve her şey değişecek. Babası bunu istiyor.

Kadınlardan ne çok şey istiyoruz, diye düşünüyor Cemil.

Bizi affetsinler, bize memelerini göstersonler ve ölümsüzlük versinler.

Babası bir şey söylemiyor, yirmi iki yıl önce öldü ve canlılara özgü rasyonelliği çoktan yitirdi. Artık ne zaman isterse o zaman söze karışıyor, o zaman ortaya çıkıyor. Bu da ölümlerde sık gözlenen bir tutum.

Mucize, diyor Cemil kendi kendine, evin ihtiyar kedisidir ama pekâlâ hastane odasının kapısını açıp içeri giren güzel bir kadın da olabilir!